

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 402/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti BioVita s. r. o., Opavská 26, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Arendackým, Čapkova 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžhuv/1,2,3,4/2013 z 30. októbra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti BioVita s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. februára 2014 prostredníctvom poštovej prepravy doručená sťažnosť spoločnosti BioVita s. r. o., Opavská 26, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžhuv/1,2,3,4/2013 z 30. októbra 2013 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že: «V konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 23S 73/2012 sa sťažovateľ ako žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného – Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky... žiadajúc ich zrušenie a vrátenie na ďalšie konanie.

Uvedenými rozhodnutiami žalovaný ako odvolací orgán, rozhodnutím svojej predsedníčky rozhodol potvrdzujúco vo veci rozkladov podaných proti prvostupňovým rozhodnutiam žalovaného, ktorými žalovaný vyhlásil kombinovanú ochrannú známku „Jamieson Natural Sources“ č. 185753, ochrannú známku „Jamieson“ (slovná v priloženej úprave) č. 185754, slovnú ochrannú známku „JAMIESON“ č. 226398 a kombinovanú ochrannú známku „Jamieson NATURAL SOURCES“ č. 226399 za neplatné.

Dôvodom prvostupňového rozhodnutia žalovaného bolo konštatovanie, že navrhovateľ... preukázal naplnenie podmienok stanovených v§ 35 ods. 3 v nadväznosti na § 7 písm. e) zákona o ochranných známkach na vyhlásenie napadnutých ochranných známk za neplatné v plnom rozsahu, resp. že napadnuté ochranné známky nespĺňali podmienky na zápis do registra, pretože napĺňali podmienku zápisnej výluky označenia v zmysle ustanovenia§ 2 ods. 1 písm. k) zákona č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov. ...

Krajský súd v Banskej Bystrici konajúci o žalobách sťažovateľa tieto po tom, čo v záujme hospodárnosti konania uznesením spojil na spoločné konanie veci, ktoré u neho začali na základe samostatných žalôb, tieto žaloby rozsudkom zo dňa 28. 11. 2012, č. k. 23S 73/2012 zamietol.

Proti uvedenému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR sťažnosťou napadnutým rozsudkom zo dňa 30. 10. 2013, č. k. 6 Sžhuv/1,2,3,4/2013 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. ...

Na základe skutkových zistení v danej veci aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo preukázané, že navrhovateľ t. j. spoločnosť Jamieson Laboratories Ltd. je výrobcom vitamínov a vyživovaných doplnkov od roku 1922... Zo skutkových zistení vyplývajúcich

z administratívneho spisu (dokladov predložených v správnom konaní) je zrejmé, že pôvodný majiteľ (M. F.) mal o existencii navrhovateľa a jeho výrobkoch vedomosť už z pobytu v Kanade, že navrhovateľ Jamieson Laboratories Ltd. dodával svoje tovary na základe Zmluvy o obchodnom zastúpení z 27. júla 1992 spoločnosti EUROCAN TRADING INTERNATIONAL resp. ANMAR GLOBAL ENTERPRISES INC (navrhovateľom predložené faktúry z rokov 1998 a 1999), ktorá ich dodávala pôvodnému majiteľovi napadnutých ochranných známok... ktorý ich následne dodával rôznym odberateľom v rámci Slovenskej republiky...

Odvolaací súd na základe skutkových zistení dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že napriek tomu, že obchodný vzťah medzi navrhovateľom (Jamieson laboratories Ltd. Kanada) a pôvodným majiteľom ochrannej známky (M. F.) nebol bezprostredný, teda že medzi navrhovateľom a pôvodným vlastníkom ochrannej známky nebola uzatvorená priamo zmluva o obchodnom vzťahu, je odôvodnené v danom prípade konštatovať, že medzi navrhovateľom a pôvodným majiteľom existoval hospodársky vzťah, na základe ktorého prepojenia pôvodný majiteľ ochrannej známky získal informácie o ochrannej známke, ktorú využil, resp. zneužil v zmysle článku 6septies Parížskeho dohovoru vo svoj prospech, resp. čl. 8 ods. 3 nariadenia Rady ES č. 207/2009. ...

V prejednávanej veci pritom konanie súdov, najmä výklad a aplikácia použitých právnych predpisov napĺňa podľa názoru sťažovateľa znaky porušenia ústavnoprávných princípov.

Odvolaací súd sa stotožnil a rozviedol názor súdu prvého stupňa (a správneho orgánu), že pojem „neverného agenta“ v zmysle čl. 6septies Parížskeho dohovoru a § 7 písm. e/ zák. o ochranných známkach sa musí vzťahovať nielen na obchodného zástupcu (ktorý pojem výslovne používa zákon), ale aj na iných obchodných partnerov - a to odberateľov. Uvedený záver však bližšie neodôvodňuje, iba odvolaací súd vo všeobecnej rovine uvádza, že právnou úpravou ust. § 7 písm. e/ zák. o ochr. známkach zákonodarca vyjadruje úmysel zabezpečiť vykonávanie obchodnej činnosti na základe obchodnej spolupráce založenej na zásadách slušnosti, morálke a v neposlednom rade aj v dobrej viere obchodných partnerov... S odkazom na skutočnosť, že pojem obchodný zástupca nie je v zákone o ochranných známkach definovaný a na všeobecné obmedzenie pozitivistického

prístupu k aplikácii právnych predpisov, odvolací súd konštatuje, že správny orgán vyložil pojem „obchodný zástupca“ správne.

Súd však nezdôvodnil, ako tieto všeobecné zásady aplikoval na konkrétny prípad, čo je aj z ústavnoprávneho hľadiska osobitne dôležité práve v prípadoch, ak sa súd odkláňa od gramatického výkladu pojmu a jeho význam z nejakých dôvodov rozširuje. Tieto dôvody súdy a ani správne orgány nešpecifikovali. ... Súd totiž pri aplikácii právnych predpisov nesmie opomenúť, že hoci zákonodarca mal pri tvorbe právnych predpisov určité ciele, tieto ciele sa rozhodol dosiahnuť spôsobom, ktorý do právnych predpisov vložil a presne špecifikoval. Nie je vecou súdu a nenáleží to ani do jeho právomoci, aby v prípade, že podľa jeho názoru je možné dosiahnuť sledovaný účel lepšie inak (napr. rozšírením zákonných práv a povinností aj na iné subjekty), si prispôboval znenie právnych predpisov svojmu názoru a tým svojvoľne menil vôľu zákonodarcu a nahrádzal jeho pôsobnosť. ...

V posudzovanom prípade však pôvodný majiteľ nebol ani v najmenej miere povinný hájiť záujmy zahraničného majiteľa, s ktorým nebol v žiadnom obchodnom a ani korešpondenčnom kontakte.

V prejednávanej veci nebolo sporné, že medzi navrhovateľom (JAMIESON LABORATORIES LTD) a pôvodným majiteľom napadnutých ochranných znáмок (M. F.) neexistovala bezprostredná väzba (bezprostredný obchodný alebo hospodársky vzťah) a ani žiadna obchodná (explicitná alebo implicitná) dohoda alebo zmluva. ... To znamená, že postavenie pôvodného majiteľa napadnutých ochranných znáмок je treba vyhodnotiť ako postavenie nezávislého sub-distribútora.

V neposlednom rade treba zdôrazniť, že ani správne orgány ani oba súdy neuviedli aké kritériá alebo okolnosti je potrebné skúmať a splniť, aby bol subjekt v pozícii sub-distribútora považovaný za agenta alebo zástupcu zahraničného majiteľa ochrannej známky v zmysle čl. 6septies Parížskeho dohovoru. Sťažnosťou napadnuté rozhodnutie je preto v tejto časti nedostatočné a nepresvedčivé, neumožňujúce adresátom rozhodnutia ale ani iným subjektom predvídať budúce rozhodnutia, a teda nepreskúmateľné. ...

Na základe dôvodov uvedených vyššie je sťažovateľ toho názoru, že v posudzovanom prípade nebola splnená nevyhnutná podmienka existencie obchodného vzťahu medzi pôvodným majiteľom a navrhovateľom (pribratý účastník), ktorý by odôvodňoval posúdenie

pozície pôvodného majiteľa ako zástupcu alebo agenta navrhovateľa v zmysle čl. 6septies Parížskeho dohovoru. ...

Sťažovateľ musí taktiež namietat', že súdy sa vôbec nevysporiadali so žalobnou námietkou sťažovateľa týkajúcou sa nesprávneho postupu žalovaného, v ktorom žalovaný ako správny orgán v sporovom konaní vyhl'adal a doplnil dôkazy v prospech navrhovateľa.

Žalovaný v napadnutom druhostupňovom rozhodnutí priamo nabáda, že existencia zahraničnej ochrannej známky sa dá overiť v databáze zahraničného známkového úradu dostupnej na internete, tak žalovaný priamo vyhl'adáva dôkazy o existencii určitej skutočnosti nad rámec dôkazov predložených navrhovateľom (ako sporovou stranou), čo je neprípustné vzhľadom na dikciu § 52 ods. 3 zákona o ochranných známkach. ...

Navrhovateľ správneho konania časť dôkazov priradil výlučne iba k niektorým uplatneným dôvodom (odlišným od dôvodov „zlej viery“ a „neverného agenta“). Žalovaný správny orgán však vyhodnotením dôkazov, priradených navrhovateľom k odlišným dôvodom návrhu, dospel k skutkovým zisteniam a okolnostiam, ktoré neboli navrhovateľom tvrdené. Je teda zrejmé, že žalovaný pri posúdení podaných návrhov... prekročil obsah podaní navrhovateľa, ktorých obsah predstavuje v sporových konaniach pre žalovaného záväzný rozsah a obmedzenie, ktoré je žalovaný pri hodnotení dôkazov povinný rešpektovať. Postup žalovaného je nutné považovať v tomto smere za arbitrárny...

Sťažovateľ mal za to, že žalobou napadnuté rozhodnutia žalovaného sú nezákonné, pretože žalovaný prekročil zákonný rámec správne úvahy, v dôsledku ktorej rozhodol o vyhovení návrhov na vyhlásenie napadnutých ochranných známk za neplatné. ... Pokiaľ potom súdy tento nedostatok neodstránili a rozhodnutia nezrušili, dopustili sa rovnakého arbitrárneho posudzovania procesných predpisov ako samotný žalovaný správny orgán.

Záverom sťažovateľ v súvislosti s vyššie uvedenými pochybeniami súdu žalobca poukazuje na to, že k nim výrazne prispelo aj procesné pochybenie súdu prvého stupňa, ktorý významne zasiahol do ústavou a medzinárodnými dohovormi garantovaných práv žalobcu na spravodlivý proces, keď odmietol akceptovať ospravedlnenie sa riadne zvoleného právneho zástupcu sťažovateľa a odročiť pojednávanie a následne vo veci bez účasti riadneho zástupcu sťažovateľa (iba za účasti na rýchlo zabezpečeného substituenta) pojednával a vyniesol rozsudok, hoci na takýto postup nebol zákonný dôvod.».

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„... o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. októbra 2013, č. k. 6Sžhuv/1,2,3,4/2013 zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu

na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z napadnutého uznesenia vyplýva: «Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu... je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. ...

Odvolačí súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov...

Odvolačí súd... posudzoval, či súd prvého stupňa správne aplikoval právnu úpravu ustanovenú v právnej norme § 7 písm. e/ v spojení s § 35 ods. 3 zákona č. 506/2009 Z. z. na preukázanie naplnenia skutkovej podstaty „neverného agenta“ a to vo vzťahu k ochranným známkam č. 185753 a č. 185754, a či prvostupňový súd správne a v súlade so zákonom posúdil, či v preskúmaných správnych konaniach žalovaného došlo k takým vytykaným procesným vadám konania, ktoré majú za následok nezákonnosť preskúmaných rozhodnutí žalovaného, v zmysle žalobných a odvolacích námietok žalobcu, že preskúmané správne konania sú zaťažené pochybením žalovaného porušením zásady rovnosti účastníkov konania, dispozičnej zásady sporového konania, postup žalovaného nad rámec podaného návrhu, a napokon odvolací súd posudzoval, či postupom súdu prvého stupňa došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. ...

Odvolačí súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa v danom prípade postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutí, v konaní postupoval v súčinnosti s účastníkmi konania a vo veci rozhodol vecne a právne správne, z ktorých dôvodov žalovaný správny orgán

rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu potvrdil v súlade so zákonom, a preto boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žalôb súdom prvého stupňa.“

...

Odvolací súd na základe skutkových zistení dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že napriek tomu, že obchodný vzťah medzi navrhovateľom (Jamieson laboratories Ltd. Kananda) a pôvodným majiteľom ochrannej známky (M. F.) nebol bezprostredný, teda že medzi navrhovateľom a pôvodným vlastníkom ochrannej známky nebola uzatvorená priamo zmluva o obchodnom vzťahu, je odôvodnené v danom prípade konštatovať, že medzi navrhovateľom a pôvodným majiteľom existoval hospodársky vzťah, na základe ktorého prepojenia pôvodný majiteľ ochrannej známky získal informácie o ochrannej známke, ktorú využil, resp. zneužil v zmysle článku 6septies Parížskeho dohovoru vo svoj prospech, resp. čl. 8 ods. 3 nariadenia Rady ES č. 207/2009. Odvolací súd zastáva zhodný názor ako súd prvého stupňa, že v danom prípade skutkové okolnosti preukazujú, že pôvodný majiteľ ochrannej známky aj napriek neexistencii zmluvy o priamom obchodnom zastúpení navrhovateľa bol výlučným distribútorom výrobkov navrhovateľa na území Slovenska, a svojím konaním t. j. zápisom ochranných známok zhodného označenia do registra ochranných známok bez súhlasu navrhovateľa naplnil skutkovú podstatu „neverného agenta“ a je opodstatnené ho považovať za obchodného zástupcu...

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani odvolaciu námietku, ktorou žalobca namietal, že súd prvého stupňa ako aj žalovaný pri aplikácii ustanovenia § 7 písm. e/ zákona o ochranných známkach použili nesprávny a neúmerný extenzívny výklad. Odvolací súd výklad uvedenej právnej normy súdom prvého stupňa tak ako aj žalovaného považoval v súlade z čl. 6septies Parížskeho dohovoru, účelom ktorej právnej úpravy je ochrana majiteľa ochrannej známky zapísanej v jednej únijnej krajine pred parazitným konaním subjektu, ktorý je s majiteľom ochrannej známky v obchodnom styku a vedomosť o tejto ochrannej známke sa pokúsi zneužiť vo svoj majetkový prospech...

Odvolací súd taktiež nemohol prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že prvostupňový súd ako aj žalovaný skutkovú podstatu „neverného agenta“ nepomerne rozšírili aj na situácie sub-distribútorov... V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že zákonodarca v právnej norme § 7 písm. e/ zákona o ochranných známkach pojem „obchodného zástupcu“ nijak nedefinuje a ani z právnej úpravy čl. 6septies Parížskeho dohovoru pojem

„agent alebo zástupca“ nie je definovaný, z ktorých dôvodov bolo potrebné vykonať výklad pojmu obchodný zástupca alebo zástupca na základe iného právneho vzťahu s účelom a cieľom zákonodarcu vyjadreným v právnej norme ustanovenej v § 7 písm. e/ zákona o ochranných známkach, pričom z uvedenej právnej úpravy vyplýva, že zákonodarca v nej vyjadruje úmysel zabezpečiť vykonávanie obchodnej činnosti na základe obchodnej spolupráce založenej na zásadách slušnosti, morálke a v neposlednom rade aj v dobrej viere obchodných partnerov a jeho účelom bolo zabrániť zneužívanie ochrannej známky jedným z obchodných partnerov vo vzťahu k majiteľovi zahraničnej ochrannej známky. ...

V súvislosti s namietnutým porušením zásady rovnosti vyjadrenej v ust. § 4 ods. 2 správneho poriadku a s následným záverom krajského súdu o jej neporušení, odvolací súd dáva do pozornosti, že... Nemožno súhlasiť s argumentáciou žalobcu, keď odvodzuje porušenie uvedenej zásady od skutočnosti, že mu správny orgán nezasielal stanovisko k rozkladu s jeho prílohami, pretože písomnosti mu boli na jeho žiadosť doručené pred vydaním rozhodnutia o rozklade. ...

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, ktorou nesúhlasil s argumentáciou súdu prvého stupňa, ktorou sa vysporiadal so žalobnou námietkou týkajúcou sa porušenia dispozičnej zásady a zásady voľného hodnotenia dôkazov zo strany žalovaného. ... z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že žalovaný hodnotenie vykonaných dôkazov náležite odôvodnil spôsobom nevybočujúcim zo zásady rozumného uváženia.

Odvolací súd sa taktiež nestotožnil s námietkou žalobcu, ktorou namietal, že krajský súd sa nezaoberal a v dôvodoch napadnutého rozhodnutia sa vôbec nevysporiadal s jeho žalobnou námietkou týkajúcou sa nesprávneho postupu žalovaného, keď žalovaný v sporovom konaní vyhľadával a doplnil dôkazy v prospech navrhovateľa. ... Z rozhodnutí žalovaného a postupu im predchádzajúceho nevyplýva správnosť tvrdení žalobcu, že by pri rozhodovaní v danom prípade vyhľadával dôkazy v prospech navrhovateľa.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, ktorou namietal porušenie práva na spravodlivý proces súdom, keď súd prvého stupňa odmietol akceptovať ospravedlnenie sa riadne zvoleného právneho zástupcu žalobcu a odročiť pojednávanie... Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalovaný celkovo päť krát žalobcovi na jeho žiadosť predĺžil lehotu na podanie stanoviska a predloženie podkladov, z čoho vyplýva

záver o obštrukčnom konaní žalobcu. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že právny zástupca žalobcu požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie pojednávania v inej veci. ...

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní za relevantné k vyhovaniu jeho odvolacieho návrhu a dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že žalovaný správny orgán vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistil skutkový stav veci, v konaní postupoval v súčinnosti s účastníkmi správneho konania, skutkové zistenia správne vyhodnotil v súlade so zákonom, ktoré skutočnosti náležite aj odôvodnil v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí.»

Po preskúmaní napadnutého uznesenia ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzované uznesenie najvyššieho súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou či nedostatočne odôvodnené.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti nedospel k názoru, že by napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s označenými článkami ústavy, dohovoru a listiny, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júla 2014